

Lønarbejdere og maa betragtes som saadanne. Jeg kan ikke tænke mig, at man i Øjeblikket vil kunne finde nogen anden farbar Vej. Skulde det imidlertid være muligt i Udvalget at finde nogen anden Vej, skal jeg inderlig gerne deltage i Forhandlingerne derom.

Der er i § 9 en anden Ændring, som jeg meget nødig gaar med til, ja, jeg tør sige, jeg kan ikke gaa med dertil, det er Bestemmelsen om, at Arbejdsdirektøren skal have Sæde i Raadet. Hans Virksomhed har ingen som helst Forbindelse med Arbejderforsikrings-Raadet eller med Ulykkesforsikringsloven, hans Virksomhed ligger ganske udenfor dette Felt, og jeg kan ikke se, hvorfor han skal være med i Arbejderforsikrings-Raadet. Jeg kan ikke godkende den højtærede Ministers Motivering med Hensyn til Forholdet overfor Arbejdsgiverne som Bidragydere til Arbejdsløshedsfonden, thi om de Ændringer, som mulig finder Sted her i Ulykkesforsikringsloven, har Arbejdsdirektøren den nemmeste Adgang til at faa Underretning, han kan bare henvende sig til det Ministerium, hvorunder han sorterer. Konsekvensen af dette Forslag maatte i øvrigt blive, at Direktionen for Invalideforsikringsfonden ogsaa skulde være repræsenteret i Arbejderforsikrings-Raadet; thi de skal ogsaa have en Del af deres Bidrag gennem Bidrag fra Arbejdsgiverne; men jeg tror ikke, det vil falde den højtærede Minister ind at foreslaa en saadan Repræsentation fra Invalideforsikringsfonden, og jeg synes derfor ogsaa, at vi bør holde Arbejdsdirektøren udenfor. Jeg kan heller ikke se, at Arbejdsdirektøren kan være til nogen som helst Nytte ved Kontrollen overfor de tilskadekomne for at forhindre, at de oppebærer baade Dagpenge og Arbejdsløshedsunderstøttelse paa een Gang; thi Direktøren kender lige saa lidt til de enkelte Arbejdsløshedskassemedlemmers hele Stilling som de øvrige Medlemmer af Arbejderforsikrings-Raadet, og Arbejderforsikrings-Raadet kan som Institution skaffe sig de Oplysninger paa dette Omraade, som er nødvendige, lige saa let som Arbejdsdirektøren kunde gøre det. I øvrigt er det naturligste, at man paa de Skemaer, som skal udfyldes ved Ulykkestilfælde, laver en Rubrik til Besvarelse af, om vedkommende tilhører en Arbejdsløshedskasse; og naar Dagpengeretten indtræder, kan man f. Eks. kræve, at den paagældende tilskadekomne skal skaffe en Attest fra den lokale Arbejdsløshedskasses Ledelse om, at han ikke oppebærer Arbejdsløsheds-

understøttelse paa det givne Tidspunkt. Der er den effektive Kontrol, men den kan ikke skabes ved, at Arbejdsdirektøren indtræder, det er ganske uden Betydning.

§ 18, der bl. a. omhandler de anerkendte Forsikringselskaber, bør indeholde en Bestemmelse om, at Anerkendelsen kan fortabes. Det er en Fejl ved den hidtidige Lovgivning paa Ulykkesforsikringens Omraade, at en saadan Bestemmelse ikke har været der, thi hvis Arbejderforsikrings-Raadet gør Indstilling herom til Ministeren, og denne f. Eks. skønner, at Selskabernes Præmier ikke staar i Forhold til deres Udgifter, maa Indenrigsministeren have Lov til at fratage saadanne anerkendte Selskaber Anerkendelse. Det forekommer mig kun en naturlig Ting, at Staten, naar den kan give en saadan Anerkendelse, der betyder en Fordel for det paagældende Forsikringselskab, ogsaa under visse Forhold maa have Ret til at tage Anerkendelsen tilbage. Den Kontrol, som vil blive en nødvendig Følge deraf, er ganske afgjort ogsaa paa sin Plads. Jeg bringer Spørgsmaalet om denne Ændring paa Bane, hvis der mod Forventning ikke kan samles Tilslutning til Tanken om Statsforsikring; hvis den Tanke skulde vinde Tilslutning, vil en saadan Ændring være ganske overflødig.

I § 23, 2det Stykke, 3die Linie, ønsker jeg Ordet „særlig“ fjernet. Dette Ord kan kun skabe Uklarhed, og jeg er ganske enig med Raadet om, at det bør udgaa.

I § 33 synes jeg ikke, der er tilstrækkelig Føje til at nedsætte den omhandlede Livrente „til $\frac{2}{3}$ af den Procentdel af Aarslønnen... som Invaliditetsprocenten angiver“, men derom som om saa mange andre Enkeltheder kan vi forhandle i Udvalget. Jeg ønsker paa dette Omraade at blive staende ved den nuværende Lovs Bestemmelser.

I § 34, 2det Stykke, ønsker jeg ogsaa, at Ordet „særlige“ skal udgaa, det er ganske overflødig, det er givet, at der altid er særlige Omstændigheder til Stede, naar Raadet udsætter en Sag ud over det Aar, som er omtalt i Paragraffens første Stykke.

Jeg er enig med den højtærede Minister i, at man ikke, i hvert Fald ikke nu, kan variere Erstatningerne til efterladte i Hensind til Antallet af Børn. Saa længe Loven hviler paa Forsikringsprincippet og paa en konstant Erstatningsbetaling, kan vi ikke, synes jeg, skabe en saadan Graduering, der maa være lige Ret for lige Skade.

Jeg vil henstille, om vi ikke kunde faa den Udbetaling, der skal ydes ved Begravelser af en afdød tilskadekomne,